

til Stedet, hvor den ligger, saaledes som den der er indrettet, og til dens Størrelse og Virkemaade, hvorimod den anden Anstalt mere har Karakteren af at være en kommunal Anstalt. Den første tilhører, saa vidt jeg ved, et Aktieselskab, der ikke tilsigter noget industrielt Maal, den i Aarhus tilhører en Enkeltmand. Dermed vil jeg ikke sige, at denne enkelte Mand just tilsigter at vinde Fordel derved, derom ved jeg i Virkeligheden intet, muligvis har Motivet for ham kun været Interesse for selve Sagen, men en saadan Anstalt, der ejes af en enkelt Mand, og som til enhver Tid kan gaa over til en anden enkelt Mand, kan dog næppe ventes drevet med saa almene Hensyn som den anden Anstalt. Det forekommer mig derfor at være et Spørgsmaal, om det er fornuftigt at fortsætte med en saadan Understøttelse. Hvad Grunden var til, at man gav den for tre Aar siden til Anstalten i Aarhus, tør jeg ikke have nogen Mening om. Muligvis har Grunden egentlig nærmest været den, at man vilde sætte Manden i Stand til at bringe denne Sag i Gang, og efter, hvad der foreligger, er Sagen jo i det hele taget bragt i god Gænge. Det viser sig ogsaa, at han har faaet Understøttelse fra forskellige Sider, deriblandt Aarhus Kommune, og det turde vel, synes mig i det mindste, være det naturlige at henvise den Slags Anstalter, naar de ikke fremtræde med den Karakter, som Silkeborganstalten, der ligger langt uden for Silkeborg, til at søge deres Støtte i vedkommende Kommune, som jo baade umiddelbart og middelbart har Fordelen af en saadan Anstalt. Jeg har dog, efter nærmere at have tænkt over Sagen, ment, at man ikke burde nægte den straks at faa et yderligere Tilskud, men det forekommer mig — uden at jeg dermed vil sige, at det er et endeligt Standpunkt, jeg har taget — at man kunde sige: da Anstalten kun har haft et treaarigt Tilskud, kan man til yderligere at befæste den tilstaa den endnu 1,000 Kr. i to Aar, og ved at sætte disse to Aar i Modsætning til de tidligere tre Aar kunde man tilkendegive, at dermed skulde der siges Stop. Hvis jeg ikke maatte høre Indvendinger fra Finansudvalgets Side, agter jeg derfor at frem-

komme til 3dje Behandling med et Forslag af dette Indhold. Noget anderledes bliver jo min Stilling, hvis Finansudvalget ikke maatte finde dette fyldestgørende.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.

Indstilling Nr. 6 af *Udvalget* (se Tillæg B.)

vedtoges enstemmig med 67 Stemmer.

Dernæst sattes til Forhandling Indstillingerne Nr. 2 og 3, vedrørende *Krigsministeren*.

Ordføreren (Busk): Jeg skal med et Par Ord tillade mig at begrunde disse Henvisninger til den ærede Krigsminister. Den ene angaar et Andragende, som findes i Betænkningen under Nr. 4. Det er paa en Maade en gammel Bekendt; thi et Andragende fra den paagældende Enkes Mand have vi i sin Tid, i Begyndelsen af Firserne, haft for her i Tinget flere Gange, og der blev den Gang tilstaaet ham en Understøttelse af 300 Kr. Denne Brock-Hansen, som var Premierløjtnant, meldte sig frivillig i 1848, gennemgik hele Krigen i de 3 Aar, den varede, og opførte sig saa bravt — hvorom der ogsaa foreligger Vidnesbyrd fra hans foresatte — at han blev udnævnt til Premierløjtnant. Efter at Krigen var endt, kom han til Kiel og blev Branddirektør, og han fortæller i sit Andragende fra den Tid, at han den Gang ventede tillige at blive Slotsforvalter paa Kiel Slot, men det glippede for ham. Det Embede, han havde som Branddirektør, gav ham kun 400 Rdlr. eller 800 Kr. om Aaret, og det var jo ikke til at leve af; og han maatte derfor gaa af og kom i anden Virksomhed. Da saa Krigen udbrød i 1864, meldte Manden sig igen frivillig; han var da bleven en ældre Mand, blev saa ansat, jeg tror, det var ved et Depot, og der foreligger ogsaa Vidnesbyrd om, at han i den Tid har udført et Arbejde under Krigen, for hvilket, saa vel som for hans Opførsel i det hele, de Officerer, som havde med ham at gøre, i højeste Grad